

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Quid sit, & quotuplici modo sumatur fides.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

depulsis errorum quorumlibet tenebris, veritatis certum ac securum tramitem ostendat. Vt igitur, sicut propositum nobis est, compendiariâ viâ procedamus, ex multis, quæ à Theologis disputari de Fide solent, pauca tantum excerpemus, quæ magis necessaria visa sunt, & ad tria capita reuocabimus, in quorum primo videbimus, quæ sit necessitas fidei: in secundo, quodnam sit eius obiectum materiale: in tertio denique, quodnam sit eiusdem obiectum formale: seu quod in idem recidit, an sit ad salutem necessarium credere: quid oporteat credere: quomodo & quâ ratione oporteat credere.

CAPVT I.

De Fidei necessitate.

SECTIO I.

Quid sit, & quotuplici modo sumatur Fides.

Omissis varijs ac multiplicibus modis, quibus passim in sacra Scriptura nomen Fidei accipitur, nos hic per Fidem intelligimus virtutem illam supernaturalem, per quam (vt Catechismus Romanus loquitur part. I. cap. I. num. I.) *id ratum habemus, quod à Deo traditum esse sanctissima matris Ecclesie auctoritas comprobauit.* Eo sensu accepta Fides multipliciter à Theologis diuidi solet, quod hic præmittendum esse duximus, vt, quæ de illius necessitate dicenda sunt, distinctius & clarius possint intelligi: alia siquidem est fides habitualis, alia actualis: alia fides externa, alia interna: alia explicita, alia implicita: alia formata siue viua, alia informis, siue mortua.

Fides habitualis est ipse fidei habitus, qui, cum sit supernaturalis, non producit per actus, sicut alij habitus
natu-

naturales, sed à Deo infunditur in animam; vnde ab Apostolo Ephes. 2. vocatur donum Dei: *Gratiâ, inquit, saluari estis per fidem, & hoc non ex vobis, Dei enim donum est.*

Habitus autem ille fidei non tantum in intellectu, sed etiam in voluntate tanquam in subiecto recipitur (vt docet S. Thomas 2. 2. q. 4. a. 2.) in intellectu quidem, quia assensus fidei pertinet ad potentiam cognoscitiuam, cum habeat verum pro obiecto: in voluntate autem, quia mouere debet intellectum ad assentiendum, vt liberè assentiatur; alioquin assensus ille fidei, virtutis actus esse non posset: vnde S. August. lib. de prædest. Sanct. c. 5. dicit, quod fides *in credentium voluntate consistit.*

Fides actualis est assensus ipse liberè elicitus, quo quis credit actu alicui veritati diuinitus reuelatæ, propter auctoritatem Dei reuelantis, qui quidem assensus est supernaturalis, tum ratione obiecti formalis, cui innititur (de quo infra dicendum est) tum etiam ratione principij, à quo producit, non enim per solas naturæ vires produci potest, sed ad hoc supernaturali aliquo auxilio opus est, vt supponimus ex tractatu de Gratia.

In illo autem assensu fidei *triplex* communiter notatur à Theologis respectus circa Deum, quod ab illis ex S. August. tract. 29. in Ioann. desumptum est. *Primus* est circa Deum tanquam obiectum materiale, quod creditur: *Secundus* circa Deum tanquam obiectum formale, quo creditur: *Tertius* denique circa Deum tanquam finem vltimum, in quem assensus fidei dirigitur; vnde intelligi potest, quid sit credere Deum, credere Deo, & credere in Deum.

Fides interna est ille idem assensus fidei, quatenus in animo solo liberè concipitur, nec vllis verbis aut signis exterioribus se prodit.

Fides verò externa est illius assensus interni per verba aut signa exteriora manifestatio: de vtraque loquitur Apostolus Roman. 10. dicens: *Corde creditur ad iustitiam: ore autem confessio fit ad salutem.*

Fides implicita est ea, quâ quis in genere assentitur ijs omnibus veritatibus, quas Deus reuelauit, & per Eccle-

siam credendas proposuit, licet nullam illarum in particulari vel cogitet, vel cognoscat.

Fides verò explicita est, quâ assentitur in particulari veritati alicui à Deo reuelata, vt cum quis credit esse Deum vnum in essentia, trinum in personis.

Denique fides formata & viua est illa, quæ cum gratia & charitate coniuncta est, qualis in iustis reperitur.

Fides verò informis & mortua, quæ à gratia & charitate seiuncta est, sine qua cum operationes vitales, seu æternæ vitæ meritorias habere non possit, recte ab Apostolo Iacobi 2. mortua appellatur.

SECTIO II.

An fides necessaria sit ad salutem necessitate præcepti.

Questio intelligenda est de fide actuali interna (de externa enim agitur postea) respectu adultorum: nam si de paruulis sermo sit, cum sine actuali baptismi susceptione salui esse non possint (vt supponimus ex statu de Sacramentis) & in baptismo simul cum gratia sanctificante, habitus fidei aliarumque virtutum supernaturalium ijs infundantur (vt Concilium Tridentinum expressè declarat sess. 6. cap. 7.) certum est illos, cum fidei actualis incapaces sint, sine fide habituali tamen non posse salutem consequi.

Ad huius autem quæstionis solutionem, notandum est aliquid duplici modo dici posse ad salutem necessarium, vel necessitate medij, vel necessitate præcepti. Illud dicitur necessarium necessitate medij, quod secundum legem ordinariam ita necessarium est, vt sine illo salus obtineri nullatenus possit: illud autem dicitur necessarium necessitate præcepti, quod eâ solum ratione necessarium est, quia præceptum est: vnde quæ priori modo sunt necessaria, licet aliquando in nostra potestate non sint, eandem tamen semper inferunt necessitatem; quæ autem posteriori